

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců **a) J. B., b) V. B.**, zastoupených Mgr. Davidem Strupkem, advokátem, se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č. j. SV/486/14, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2014, č. j. 57 A 35/2014 – 13,

t a k t o :

- I.** Žalobcům a) a b) **s e p ř i z n á v á** osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost v plném rozsahu.
- II.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Usnesením Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), ze dne 24. 6. 2014, č. j. 57 A 35/2014 – 13, byla omítnuta žaloba, kterou se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č. j. SV/486/14, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, pracoviště Plzeň, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen „městský úřad“), ze dne 30. 12. 2013 č. j. OSVaZ-Mud/30207/2013, Om 0090/2010, jímž byla dcera žalobců, nezl. Š. B., nar. X, na základě § 45b odst. 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o rodině“), v souladu s § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), svěřena do péče osob, které mají zájem stát se jejími pěstouny, a to manželů: M. V. D., X, a D. B. D., nar. X.

[2] Napadeným usnesením krajský soud odmítl žalobu dle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobci se domáhali přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci. Krajský soud upozornil, že soudní kontrola rozhodnutí správních orgánů je zajištěna buď ve správním soudnictví (pokud jde o věci veřejnoprávní), nebo v občanském soudním řízení (jedná-li se o věci vyplývající ze vztahů soukromého práva). Krajský soud posoudil, zda jsou vydaným rozhodnutím žalovaného, jehož zákonnost má být na základě podané žaloby přezkoumána, dotčena veřejná subjektivní práva žalobců, a rozhodnutí tudíž podléhá přezkumu správních soudů, či zda se jedná o rozhodnutí, kdy správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V daném případě se jedná o problematiku svěřením dítěte umístěného v ústavní výchově do péče osob, které mají zájem stát se jeho pěstouny (tzv. předpěstounská péče). Dotčenými právními předpisy jsou především zákon o rodině, účinný do 31. 12. 2013, a zákon o sociálně-právní ochraně dětí, taktéž ve znění účinném do 31. 12. 2013. Předpěstounská péče je jedním z typů péče nahrazující péči rodičů dítěte, jejímž účelem je poskytnout dítěti prostor pro osobní sblížení se zájemcem o pěstounskou péči a jeho rodinou. *„Z povahy věci je tak zřejmé, že svěřením dítěte do opatrování a péče osob, které mají zájem stát se pěstouny, je zasahováno do osobní sféry dotčených osob v rovině jejich rodinných vztahů a vnitřního uspořádání jejich rodinných vztahů. Rozhodnutím o svěřením dítěte do péče osob, které mají zájem stát se pěstouny, jsou tedy dotčeny soukromé vztahy těchto osob.“* K přezkumu takového rozhodnutí je věcně příslušný okresní soud rozhodující dle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), kdy jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy (§ 249 odst. 1 o. s. ř.). Krajský soud tudíž žalobu usnesením odmítl a zároveň poučil žalobce, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení mohou podat žalobu k věcně příslušnému soudu v občanském soudním řízení.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé“) napadli společnou kasační stížností v záhlaví označené usnesení krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby a navrhuji zdejšímu soudu, aby napadené usnesení zrušil.

[4] Dle stěžovatelů pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 2 s. ř. s. (a odkázáním na řízení dle § 244 a násl. o. s. ř.) nepostačí vymezit oblast práva, v níž došlo napadeným rozhodnutím k úpravě právních vztahů, ale je nutno vycházet ze systematiky právních předpisů. Předmětem zásahu musí být vztah nesoucí i další soukromoprávní atributy, vztah, ve kterém jsou si subjekty rovny, s minimální potřebou dohledu a zásahu veřejné moci. Nesmí se jednat o vrchnostenské vnucování obsahu vztahu proti vůli subjektů. Takové vztahy jsou pak řešeny ve sporném řízení, jímž je také řízení dle § 244 a násl. o. s. ř. V daném případě však soukromoprávní aspekty naplněny nejsou. Právní úprava péče o nezletilé obsahuje silné veřejnoprávní prvky. Umístění dítěte do péče jiných subjektů se děje na základě vrchnostenského rozhodnutí veřejné moci, přičemž za výkon náhradní rodinné péče odpovídá rodičům i dítěti stát. Zákon o sociálně-právní ochraně dětí je ryze veřejnoprávním předpisem upravujícím působnost a pravomoc orgánů veřejné moci. Věci péče o děti jsou rozhodovány v nesporném řízení, což je zvýrazněno také právní úpravou účinnou od 1. 1. 2014. Řešení těchto otázek ve sporném řízení dle § 244 a násl. o. s. ř. by bylo absurdní. Navíc stěžovatelé nespátřují nezákonnost v samotném nařízení předpěstounské péče, nýbrž v tom, že nebyli vybráni žadatelé žijící blíže bydlišti rodičů, resp. že výběr žadatelů žijících ve větší vzdálenosti od rodičů nebyl dostatečně odůvodněn. Stěžovatelé

pokračování

vyslovili pochybnosti nad tím, čeho by se v občanském soudním řízení vůbec měli domáhat (jak by měl znít petit žalobního návrhu), když soud je v tomto řízení striktně vázán zásadou dispozitivnosti a kontradiktornosti procesu. Stěžovatelé jsou ze všech uvedených důvodů přesvědčeni, že v daném případě je dána působnost správních soudů, rozhodujících dle soudního řádu správního.

[5] Dne 23. 7. 2014 obdržel Nejvyšší správní soud vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, avšak argumenty v něm obsažené nereagovaly na námitky kasační stížnosti, nýbrž se vztahovaly k věcné správnosti rozhodnutí žalovaného. Proto zdejší soud nepovažuje za účelné na tomto místě závěry žalovaného prezentovat.

III. Řízení před Nejvyšším správním soudem

[6] Spolu s kasační stížností podali stěžovatelé také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který však podáním doručeným zdejšímu soudu dne 16. 7. 2014, datovaným téhož dne, vzali zpět. V tomto podání zároveň požádali o osvobození od soudního poplatku. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele přípisem ze dne 28. 7. 2014, č. j. 6 Ads 177/2014 - 31, vyzval, aby doložili, že splňují předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Dne 12. 8. 2014 soud obdržel vyplněné formuláře „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ obou stěžovatelů.

[7] Z těchto dokladů Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelé pobírají dávky sociální podpory a hmotné nouze [žalobce a) celkem 13.831 Kč] a podporu v nezaměstnanosti [žalobce b) 6.932 Kč]. Výživou jsou na nich závislé kromě nezl. Š. čtyři nezl. děti, na jedno z nich je přiznán příspěvek na péči ve výši 9.000 Kč. Nemají žádné další příjmy, ani majetek větší hodnoty, s výjimkou „běžného vybavení domácnosti“. Žalobce b) uvedl také dluhy ve výši 26.200 Kč za „nákup spotřebičů, 57.812,39 Kč za „telekomunikační služby“ a 50.459,80 Kč za „zdravotní pojištění“.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých sociálních poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích, který by mu případně znemožnil přístup k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[9] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. „[ú]častník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne“.

[10] S ohledem na výše uvedené majetkové poměry stěžovatelů, dokládající, že nemají dostatečné prostředky, neboť pobírají dávky sociální podpory a hmotné nouze, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že u obou stěžovatelů jednotlivě jsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. v plném rozsahu. Podmínku, že nesmí jít o zjevně neúspěšný návrh, zdejší soud shledal splněnou, neboť v daném případě nelze bez dalšího učinit závěr o zjevné neúspěšnosti návrhu (aniž by se soud kasační stížností zabýval věcně). Dualita přezkumu správních rozhodnutí, jež byla nastolena zakotvením právní úpravy obsažené v části páté o. s. ř., způsobuje v praxi mnohdy i značné výkladové potíže.

Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není návrhem zjevně nepřipustným.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost žalobců **není** důvodná.

[13] Rozhodující a jedinou otázkou, kterou se musel zdejší soud zabývat, je, zda se na rozhodnutí správních orgánů ve věcech péče o nezletilé dle zákona o rodině a zákona o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění účinném v rozhodné době, aplikuje ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., resp. zda lze taková rozhodnutí kvalifikovat jako rozhodnutí správních orgánů v soukromoprávních věcech, jejichž přezkoumání není v pravomoci soudů rozhodujících podle soudního řádu správního. V této otázce je Nejvyšší správní soud za jedno s krajským soudem, jež žalobu proti takovému rozhodnutí odmítl a poučil stěžovatele, že věcně příslušné rozhodovat o předmětné věci jsou obecné soudy v řízení dle § 244 a násl. o. s. ř., a to z důvodů dále vymezených.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovateli, že v daném případě nejsou naplněny soukromoprávní aspekty vztahu, do něhož bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zasaženo, neboť se zde jedná o vrchnostenské vnucení obsahu vztahu proti vůli subjektů a zákon o sociálně-právní ochraně dětí je ryze veřejnoprávním předpisem upravujícím působnost a pravomoc orgánů veřejné moci. Tyto skutečnosti nejsou pro určení, zda má ve věci rozhodnout specializovaný senát pro správní soudnictví dle soudního řádu správního nebo soud postupem podle občanského soudního řádu podstatné, neboť v obou případech budou tyto znaky nutně naplněny. Podstatné však je, že ačkoliv dochází k veřejnoprávní (vrchnostenské) ingerenci do vztahů osob, jež ji musí i proti své vůli respektovat, v dané věci je rozhodnutím zasaženo do ryze soukromoprávních vztahů, vztahů rodinných. Není zde rozhodováno o veřejných subjektivních právech, nýbrž o subjektivním soukromém právu na rodinu a rodinný život. Zasahovat do těchto práv pak mohou správní orgány jen zcela výjimečně na základě zákona, pokud je to nezbytně nutné. Zákon o sociálně-právní ochraně dětí je právní předpis, který umožňuje orgánům veřejné moci zasahovat do těchto ryze soukromých vztahů. Úprava vztahů v rodině včetně péče o děti je v první řadě věcí soukromou, jež vyplývá ze samé podstaty fungování rodiny jako základní jednotky státu. Jen v případě nutnosti se tyto vztahy stávají „věcí veřejnou“, tedy předmětem zásahu ze strany veřejné moci. V daném případě bylo rozhodováno o realizaci práva vyplývajícího z rodinných vztahů, konkrétně práva rodičů na péči o dítě a jeho výchovu, jakož i práva dítěte na rodičovskou výchovu a péči, zakotvených v čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Právě tato kvalifikace je v daném případě rozhodná pro závěr, že přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů zde nepřísluší soudům v soudním řízení dle soudního řádu správního, nýbrž soudům rozhodujícím v občanském soudním řízení. Jako vodítko v dané věci poslouží také ustanovení zakládající pravomoc soudů v občanském soudním řízení § 7 o. s. ř., jenž stanoví, že *(1) [v] občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. (2) Spory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž*

pokračování

podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona. V právní teorii i praxi je již obecně a bez jakýchkoliv pochybností zastáván názor, že mezi soukromoprávní věci, resp. poměry soukromého práva, patří věci vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, což reflektovalo také znění citovaného ustanovení účinné do 31. 12. 2013, které místo pojmu *poměry soukromého práva* výslovně uvádělo *občanskoprávní, pracovní, rodinné a obchodní vztahy*. Nutno podotknout, že pojmy *poměry soukromého práva* a *občanskoprávní, pracovní, rodinné a obchodní vztahy* nelze zaměňovat, neboť první z nich je pojmem širším, jehož rozsah zahrnuje i pojem druhý, to však nic nemění na vysloveném závěru, že věci vyplývající z rodinných vztahů náleží k rozhodování soudům v režimu občanského soudního řádu.

[15] V kontextu výše citovaného ustanovení § 7 o. s. ř. lze dovodit nedůvodnost také další námitky stěžovatelů, když tvrdili, že dle § 244 a násl. o. s. ř. jsou řešeny věci sporné, avšak řízení ve věcech péče o děti je nesporné. Ustanovení § 7 o. s. ř. výslovně počítá ze skutečností, že v občanském soudním řízení nejsou řešeny pouze spory, ale i jiné právní věci. Typicky to jsou například právě otázky řešené v řízení dle § 244 a násl. o. s. ř. Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje argumentům stěžovatelů vycházejícím z mylné premisy, že řízení dle části páté o. s. ř. je sporné. V první řadě je třeba zdůraznit, že toto řízení je specifickou částí občanského soudního procesu, která je fakticky paralelou přezkumu ve správním soudnictví, avšak rozdíl je ve způsobu přezkoumávání napadených rozhodnutí (k tomu bude ještě dále pojednáno), což vyplývá z již zmíněné výjimečnosti zásahů správních orgánů do soukromoprávních vztahů. Specifická je pak také povaha tohoto řízení, neboť nelze jednoznačně říci, zda ho označit jako sporné či nesporné. Dle převládajícího právního názoru se však svou povahou blíží spíše řízení nespornému [srov. VONDRUŠKA, F., ZÁRUBA, J. *Komentář k Zákonu občanský soudní řád (99/1963 Sb.)*. In: *ASPI* (právní informační systém). Wolters Kluwer ČR, k § 244].

[16] K argumentům stěžovatelů, že nebrojí proti samotnému nařízení předpěstounské péče, ale proti výběru žadatelů žijícím daleko od stěžovatelů, a že je zde tudíž na místě využít kasačního principu ve správním soudnictví, přičemž stěžovatelé nevědí, čeho by se u soudu v občanském soudním řízení měli domáhat, když tento bude vázán jejich návrhem a ve věci sám rozhoduje, resp. v případě shledaného pochybení napadené rozhodnutí pouze nezruší, ale nahradí jej rozhodnutím vlastním, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tyto pochybnosti nemohou změnit závěr o příslušnosti soudů v občanském soudním řízení. Naopak se jeví logické a pro samotné účastníky řízení i výhodnější a účelnější řešení, kdy je věc v pravomoci toho soudu, který o ní sám rozhodne, než odsouvat toto řešení ponecháním takového rozhodování v působnosti správních soudů, které mohou vadné rozhodnutí toliko zrušit a vrátit věc správnímu orgánu k novému rozhodnutí. Postup podle § 244 a násl. o. s. ř. zajišťuje účastníkům řízení účinnější ochranu jejich práv než v řízení před správními soudy (např. rozsudek ze dne 25. 10. 2005, č. j. 2 As 36/2005 – 79).

[17] Stěžovatelé se dovolávají posouzení otázky z hlediska systematiky právních předpisů. Nejvyšší správní soud dospěl i na základě systematického výkladu k závěru o příslušnosti soudů v řízení dle části páté o. s. ř. Jak upozorňovali i stěžovatelé, s účinností od 1. 1. 2014 rozhodují ve věcech péče o nezletilé soudy dle speciálního procesního předpisu, zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. Z ustanovení § 1 tohoto zákona jednoznačně plyne, že podle tohoto zákona soudy rozhodují a podpůrně, popř. vedle tohoto zákona postupují podle občanského soudního řádu. Jsou to tak nadále soudy rozhodující v občanském soudním řízení, které v těchto věcech rozhodují a rozhodovaly i před účinností předmětného speciálního zákona (avšak tehdy pouze v režimu o. s. ř.), nikoliv soudy, jejichž pravomoc je dána soudním řádem správním. Uvedeným speciálním procesním předpisem se změnila procesní pravidla rozhodování

soudů v občanském soudním řízení, nikoliv pravomoc a příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Ve věcech péče o nezletilé jsou věcně příslušné rozhodovat soudy v občanském soudním řízení /s účinností od 1. 1. 2014 již toliko tyto soudy/. Správní orgány v daném případě dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o sociálně právní ochraně dětí ve znění účinném do 31. 12. 2013 rozhodovaly v těchto věcech na základě jim „výjimečně“ svěřené pravomoci, jinak náležející soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, jak bylo naznačeno výše. Podle přechodného ustanovení (čl. XXXV. zákona č. 303/2013 Sb.) řízení zahájené před 1. 1. 2014 správním orgánem bylo dokončeno podle dosavadních předpisů. Nadto, rozhodl-li správní orgán podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o sociálně právní ochraně dětí ve znění účinném do 31. 12. 2013 o umístění dítěte do tzv. předpěstounské péče, byl povinen tuto skutečnost oznámit do 15 dnů příslušnému soudu; tímto soudem byl soud věcně a místně příslušný rozhodovat v těchto věcech a to soud rozhodující podle občanského soudního řádu (po 1. 1. 2014 podle zákona č. 292/2013 Sb.).

[18] Bylo by proto zcela nelogické a nesystémové, aby v případě, kdy na základě zákonem svěřené pravomoci výjimečně rozhodne/rozhodl/ nejprve správní orgán a ne přímo soud, rozhodoval o přezkumu takového rozhodnutí soud dle soudního řádu správního, resp. soud, který ve věcech tohoto druhu, o právu samém nerozhoduje, a nebyl by to ani soud, který je nadán pravomocí a příslušností k rozhodování v dané věci. Pokud by Nejvyšší správní soud přijal řešení vyslovené stěžovateli, byla by „*strana soukromého sporu, o němž by nebyl svěřen takového sporu do pravomoci správního orgánu – jinak rozhodoval soud v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), byla zbavena možnosti domoci se toho, aby o právu samém – a nikoli jen o zákonnosti rozhodnutí orgánu exekutivně rozhodl nezávislý soud*“ (usnesení zvláštního senátu rozhodujícího kompetenční spory podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 20. 9. 2007, č. j. Konf 22/2006 - 8). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že reformou správního soudnictví účinnou od 1. 1. 2003, kterou byl přezkum rozhodnutí správních orgánů ve věcech soukromého práva svěřen soudům v občanském soudním řízení (část pátá o. s. ř.), měl být odstraněn stav dlouhodobě vnímaný jako deficit, neboť svěřením rozhodování sporů o soukromé právo správním orgánům, přicházel účastník takového sporu zcela o možnost dosáhnout toho, aby o věci samé jednal soud, který by s konečnou platností rozhodl o jeho soukromém právu nebo povinnosti (srovnej opět Konf 22/2006 - 8). Argumenty stěžovatelů dovolávající se pouze přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a odmítající rozhodnutí soudu o právu samotném tudíž nejsou případné.

[19] K tvrzení stěžovatelů, že jim není jasné, jak by měli formulovat tzv. žalobní petit, pokud budou požadovat ochranu svých práv v řízení před soudem dle § 244 a násl. o. s. ř., Nejvyšší správní soud nad rámec nutného uvádí, že žalobci nejsou povinni výslovně navrhnout, do péče jaké konkrétní osoby má být nezletilá svěřena, avšak mohou se dožadovat, aby soud svěřil nezletilou do péče žadatelům, jež žijí blíže bydliště stěžovatelů. Pokud příslušný soud zjistí, že takový postup je možný, a že tudíž správní orgány pochybily, když tvrdily, že žadatelé blíže bydliště rodičů nebyli nalezeni, může sám svěřit nezletilou do péče jiných žadatelů (na rozdíl od správních soudů, které takovou pravomocí nadány nejsou).

V. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

pokračování

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu